

Landet, og paa Grundlag af denne Ændring i Brandpolitiloven er der senere udstedt en hel Mængde Bekendtgørelser. Det forekommer mig at være en lidt ejendommeligt Form for Lovgivning, vi her er inde paa, saaledes som ogsaa berørt i hvert Fald af den ærede sidste Taler (Tvøde). Dette Lovforslag indeholder jo ikke Bestemmelser, hvorefter alle vedkommende sig haver at rette, om jeg saa maa sige, der gives i Virkeligheden den højtærede Justitsminister en Bemyndigelse til at ordne hele dette Forhold; man har ligesom Følelsen af, at den højtærede Justitsminister siger til Rigsdagen: Jeg skal nok ordne det hele, saa kan Rigsdagen ordne Resten. Jeg tror ikke, at det er en Lovgivning, som i Almindelighed tilfredsstiller Befolkningen. Det er lidt ejendommeligt, naar Folk skal undersøge Bestemmelserne angaaende dette Emne, at der saa ikke findes et Ord i selve Loven derom, men derimod nogle Bestemmelser, som gaar ud paa at give visse justitsministerielle Beføjelser til at træffe en Ordning, og derefter bliver det Befolkningens Sag at skaffe sig Kendskab til de ministerielle Bekendtgørelser, der senere vil fremkomme. Derfor synes jeg ogsaa, at Lovforslagets Titel er misvisende. Det er ikke et Forslag om Karbid eller Acetylen, men om justitsministerielle Beføjelser. Lovforslagets Titel er i Virkeligheden falsk Reklame. Om den er i den Grad falsk, at Justitsministeren kan straffes for det, er en anden Sag, men i alt Fald svarer Titelen ikke til Indholdet.

Dernæst synes jeg ogsaa, det er en underlig Fordeling af Rollerne, der her finder Sted: at man ønsker en Bemyndigelse for Justitsministeren til at træffe en Ordning paa dette Omraade, hvorefter Rigsdagen faar den Rolle at udmaale Straffen, i alt Fald at udmaale Minimums- og Maksimumssatsen for den Straf, som tænkes anvendt paa Grundlag af de ministerielle Bekendtgørelser, der udstedes. Jeg kunde tænke mig, at det omvendte var Tilfældet, at det var Lovgivningsmagten, der satte Bestemmelserne ind i Loven, og at det saa siden blev Administrationens Sag, maaske i Forbindelse med Domstolene, at fastsætte de Straffe, der skulde til.

Nu vil den højtærede Minister maaske sige: Ja, men jeg har holdt mig i det tidligere anviste Spor, idet der under den radikale Regering blev udstedt en Mængde Bekendtgørelser paa Grundlag af en saadan lille Lov. Men det var noget helt an-

det. Det var Krigstidens Lovgivning, og det var paa et Tidspunkt, hvor alt i Virkeligheden var flydende herhjemme. Krigstidens Lovgivning var først og fremmest en Lovgivning for Dagen og Vejen; saaledes som Forholdene laa, maatte det nødvendigvis være saadan. Det var, som det gamle Ord siger, at hver Dag havde nok i sin Plage. Men nu synes jeg, Forholdene ligger noget anderledes. Som der ogsaa er gjort opmærksom paa af den ærede Ordfører for Venstre og af den ærede Ordfører for de Konservative, foreligger der adskillige Erfaringer med Hensyn til denne Lovgivning fra den senere Tid. Der er udstedt en Mængde Bekendtgørelser denne Sag vedrørende, der har været nedsat en Kommission til Undersøgelse af Forholdene, og Kommissionens Betænkning foreligger. Derfor synes jeg, det havde været rigtigst, om man havde faaet visse Bestemmelser ind i Loven i Stedet for at overlade det hele til Administrationen. Det er ikke, fordi jeg ikke har Tiltro til den højtærede Justitsminister, tværtimod, han er jo i Virkeligheden — skal jeg sige Tingets Mignon, og derfor kan vi naturligvis have overordentlig stor Tillid til ham. Men alligevel, at aflevere Lovgivningsmyndigheden til Administrationen tror jeg ikke, man kan fortsætte med. Naar man fra en Side har sagt, at man ikke vilde komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, vil jeg derfor sige, at der er overhovedet ingen Enkeltheder. Spørgsmaalet er ganske simpelt det, om man vil overlade dette Forhold til Administrationen, eller man ikke vil det. Men der er jo Tale om Nedsættelse af et Udvalg, og vi for vort Vedkommende skal være villige til at arbejde med paa at naa til et Resultat indenfor dette Udvalg. Om Lovforslaget saa faar den ene eller den anden Form, indrømmer jeg er mindre væsentligt, naar de Forudsætninger, som ligger til Grund for det, kan opfyldes. Derfor haaber jeg paa, at vi trods denne Form for Lovgivning, som jeg altsaa ikke synes om, alligevel kan naa et saadant Resultat, at den Fare, der er forbundet med Brugen af de her nævnte Ting, kan undgaas i Fremtiden. Med disse Ord anbefaler jeg altsaa Lovforslaget til Behandling i det Udvalg, der bliver nedsat.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere, fordi de i alt Fald vil beskæftige sig nærmere med dette Lovforslag, og tillige, fordi de har indrømmet Nødvendigheden af en Lovgiv-